

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHAKESPEARE, WILLIAM

Romeo și Julieta / William Shakespeare ; trad. de Anca Ignat ;
note de Anca Ignat și George Volceanov ; comentarii de Pia Brânzeu ;
Poveste de iarnă / William Shakespeare ; trad. de Elena Ciobanu ; note
de George Volceanov ; comentarii de Monica Matei-Chesnoiu ; vol.
îngrijit de George Volceanov. - București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1722-5

I. Ignat, Anca (trad. ; note)
II. Volceanov, George (note ; ed.)
III. Brânzeu, Pia (coment.)
IV. Ciobanu, Elena (trad.)
V. Matei-Chesnoiu, Monica (coment.)

821.III

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

WILLIAM SHAKESPEARE

Romeo și Julieta

Traducere de Anca Ignat
Note de Anca Ignat și George Volceanov
Comentarii de Pia Brânzeu

Poveste de iarnă

Traducere de Elena Ciobanu
Note de George Volceanov
Comentarii de Monica Matei-Chesnoiu

Volum îngrijit de George Volceanov

E I K O N

București, 2026

Cuprins

ROMEO ȘI JULIETA	5
Traducere de Anca Ignat	
Note de George Volceanov și Anca Ignat	
Comentarii de Pia Brînzeu.....	129
 POVESTE DE IARNĂ.....	 149
Traducere de Elena Ciobanu	
Note de George Volceanov	
Comentarii de Monica Matei-Chesnoiu.....	267

PERSOANELE

Familia Capulet

JULIETA, o fată de treisprezece ani din Verona, singurul copil al lui Capulet

CAPULET, tatăl Julietei

SOȚIA LUI CAPULET, mama Julietei

VĂRUL CAPULET, o rudă de-a tatălui ei

DOICA Julietei

PETER, sluga doicii

TYBALT, vărul Julietei

PAJUL lui Tybalt

PETRUCCIO, un însoțitor al lui Tybalt

SAMSON, un servitor al casei Capulet

GREGORIO, un alt servitor al casei Capulet

SERVITORI ai casei Capulet

Familia Montague

ROMEO, singurul fiu și moștenitor al familiei Montague

MONTAGUE, tatăl lui Romeo

SOȚIA LUI MONTAGUE, mama lui Romeo

BENVOLIO, vărul lui Romeo

BALTAZAR, sluga lui Romeo

ABRAHAM, un servitor al casei Montague

SERVITORI ai casei Montague

PRINCIPELE ESCALUS, guvernator al Veronei
MERCUTIO, rudă a Principelui și prietenul lui Romeo
CONTELE PARIS, o altă rudă de-a Principelui, pretendent la
 mâna Julietei
PAJUL lui Paris
PAJUL lui Mercutio

Alții

CORUL

CETĂȚENI ai Veronei
CĂLUGĂRUL LORENZO, un călugăr franciscan
FRATELE IOAN, un alt călugăr franciscan
SPITERUL din Mantua
 Trei **GARDIENI**
 Trei **MUZICANȚI** – Simone Coardă, Ugo Rebec și Giacomo Căluș
 Slugi, oaspeți mascați, purtători de torțe, doamne și domni invitați
 la bal

PROLOGUL

Intră Corul.

CORUL: Două distinse case din Verona,
 Unde povestea noastră s-a-ntâmpat¹,
 Din veche ură iscă iar furtuna
 Care cu sânge mâna le-a pătat.
 Din sânu-acestor case învrăjbite
 Doi tineri rău-sortiți își iau viața,
 Iar toate întâmplările cumplite
 Ce duc la moartea lor topi-vor gheața
 Acestei dușmăanii. Iubirea lor
 Ce stă sub semnul morții și va stinge
 Cu trist final vrăjbia caselor,
 Pe scenă-n două ceasuri o vom plânge;
 Iar dacă răbdători veți asculta,
 Tot ce-am greșit aici vom îndrepta².

(Iese.)

¹ Într-o sursă mai veche a piesei, acțiunea este plasată la Siena. Verona apare în teatrul shakespearian și ca loc de desfășurare a acțiunii din primele scene ale comediei *Doi tineri din Verona*. În piesa de față, Verona apare ca principat independent, statut pe care orașul l-a avut între 1260-1387.

² Corul cu funcție de prolog are forma unui sonet elisabetan alcătuit din trei catrene cu rime încrucișate și un distih: *abab cdcd efef gg*.

Intră Samson și Gregorio, servitori ai casei Capulet, înarmați cu săbii și scuturi.

SAMSON: Pe legea mea, nu ne vom lăsa înjosiți.

GREGORIO: Păi, nu, c-atunci s-ar chema că suntem josnici.

SAMSON: Adică, dacă ne înfurie, scoatem sabia.

GREGORIO: Mai bine-ai face, cât trăiești, să-ți scoți gâtul din funie.

SAMSON: Eu sar iute la bătaie de mă stârnește careva.

GREGORIO: Dar nu ești ușor de stârnit la bătaie.

SAMSON: O javră dintr-ai de-l serversc pe Montague sigur mă va stârni.

GREGORIO: Să fii stârnit înseamnă să te urnești, iar vitejia înseamnă să fii de neclintit. Rezultă că tu, când ești stârnit, o iei la fugă.

SAMSON: O javră din clanul ăloră mă va stârni să stau neclintit. Am curajul să merg în fața oricui din casa Montague, bărbat ori femeie.

GREGORIO: Asta te-njosește și mai tare, căci ai mai slabi se lasă luați pe la spate.

SAMSON: Așa e, de aceea, femeile, fiind făpturi mai slabe, sunt mereu luate pe la spate. Așa că eu voi merge în fața bărbaților care-l servesc pe Montague, iar pe fete le voi lua pe la spate.

GREGORIO: Răfuiala-i între stăpânii noștri și între noi, bărbații.

SAMSON: E totuna. Am să mă port ca un tiran: după ce mă bat cu bărbații, voi fi galant³ cu fecioarele și-o să le crăp țestele.

GREGORIO: Țestele fecioarelor?

SAMSON: Da, țestele fecioarelor sau țesta fecioriei lor, ia-o cum vrei.

GREGORIO: Ba ele o vor lua, fix acolo unde-o vor simți.

³ René Weis, îngrijitorul ediției The Arden Shakespeare (2016) preferă „I will be civil with the maids,” din a doua și a treia ediție *in-cuarto* lui *cruel* („necruțător”),

SAMSON: Bărbăția mea o vor simți, cât timp mă țin tare, și știe toată lumea ce bucată bună de carne sunt.

GREGORIO: Bine că nu de pește, c-atunci ai fi fost o scrumbie afumată. Scoate-ți scula, că vin câțiva dintr-ai lui Montague.

(Scot săbiile. Intră doi servitori de-ai casei Montague; unul dintre ei e Abraham.)

SAMSON: Mi-e arma despuiată și gata de atac. Provoacă-i la ceartă, că-ți țin eu spatele.

GREGORIO: Cum, întorcându-mi-l și luând-o la fugă?

SAMSON: Eu? N-ai frică.

GREGORIO: De tine? Ba bine că nu!

SAMSON: Ca s-avem legea de partea noastră, hai să-i lăsăm pe ei să-nceapă.

GREGORIO: O să mă-ncrunt când trec pe lângă ei și s-o ia cum poftesc.

SAMSON: Ba nu, cum îndrăznesc. O să le dau cu tifla – asta-i va umili cumplit dacă nu ripostează.

ABRAHAM: Nouă ne dai cu tifla, domnule?

SAMSON: Așa e, dau cu tifla, domnule.

ABRAHAM: Nouă ne dai cu tifla, domnule?

SAMSON (*aparte, către Gregorio*): E legea de partea noastră dacă spun „da”?

GREGORIO (*aparte, către Samson*): Nu.

SAMSON: Nu, domnule, nu vouă vă dau cu tifla, dar dau, într-adevăr, cu tifla, domnule.

GREGORIO: Cauți ceartă, domnule?

ABRAHAM: Eu, ceartă, domnule? Nu, domnule.

SAMSON: Căci dacă asta cauți, domnule, îți stau la dispoziție. Slujesc un stăpân la fel de bun ca al dumitale.

din prima ediție *in-cuarto*, ca o continuare a ironiei cu tentă sexuală din replica precedentă a personajului, care sugerează că, în timp ce le-o va lua înainte bărbaților, pe fete le va lăsa să meargă în fața lui, pentru a le putea „lua pe la spate”.

ABRAHAM: Dar cu nimic mai bun.

SAMSON: Preabine, domnule.

(Intră Benvolio.)

GREGORIO (aparte, către Samson): Spune-i că-i mai bun. Iată-l pe unul dintre nepoții stăpânului nostru.

SAMSON: Ba da, mai bun, domnule.

ABRAHAM: Minți.

SAMSON: Scoate sabia de ești bărbat. Gregorio, arată-i lovitura ta de grație. (Se luptă.)

BENVOLIO (scoțând sabia): Opriți-vă, neghiobilor!
Lăsați jos săbiile, nu știți ce faceți!

(Intră Tybalt.)

TYBALT: Poftim? Te pui cu-acești bieți iepurași?

(Scoate sabia.) Întoarce-te, Benvolio, iată-ți moartea!

BENVOLIO: Încerc doar să-i despart. Aruncă sabia
Sau pune-o-n slujba păcii. Să-i oprim!

TYBALT: Cu sabia-n mână, pace? O urăsc
Ca iadul și tot clanul Montague.
Ia de-aici, lașule!

(Se luptă. Intră trei-patru cetățeni, cu ciomege și lănci.)

CETĂȚENI: Săriți cu bâte, lănci și halebarde,
Opriți lupta! Jos Capulet, jos Montague!

(Intră bătrânul Capulet, în robă, și soția lui Capulet.)

CAPULET: Ce-i zarva asta? Dați-mi sabia lungă!

SOȚIA LUI CAPULET:

Ba cârja, cârja! Ce să faci cu sabia?

(Intră bătrânul Montague și soția lui Montague)

CAPULET: Dă-mi sabia, -am spus. E Montague aici,
Își flutură tăișu-n fața mea.

MONTAGUE: Ești un nemernic, Capulet! – Dă-mi drumul!

SOȚIA LUI MONTAGUE: Un pas n-ai să mai faci ca să-l provoci.

(Intră Principele Veronei, Escalus⁴, cu suita.)

PRINCIPELE: Supuși rebeli, voi, inamici ai păcii,
Ce profanați, pătând cu sânge, -oțelul –
Nu m-auziți? Hei, oameni, hei, voi, fiare,
Ce stingeți focul urii voastre hâde
Cu sânge din fântâni săpate-n vine;
Vă pun la cazne dacă n-aruncați
Acuma săbiile jos din mâini,
Ca să-ascultați porunca principelui:
De trei ori, din nimic, v-ați luat la harță,
Tu, Capulet, cu tine, Montague,
Și-ați tulburat de trei ori liniștea,
Silind mulți cetățeni cu mult mai vârstnici
Să-și lepede veșmintele solemne,
Spre-a înșfăca bătrâne lănci, la fel
De vârstnice, în pace ruginite,
Să curme-a voastră putredă ranchiună.
De veți mai tulbura vreodată pacea
Pe străzi, cu viața veți plăti ofensa.
Ceilalți puteți pleca acum cu toți,
Tu, Capulet, să vii acum cu mine
Și, Montague, tu vino după-amiază
La vechiul Sfat, obișnuitul loc
De judecată. Vino și-ai să afli

⁴ Exegeții cred că acest personaj este inspirat de principele veronez Bartolomeo della Scalla (m. 1303).

Ce voi fi hotărât în cazul vostru.
Și-acum plecați, de vă e dragă viața!

(Ies toți, în afară de Montague, soția lui și Benvolio.)

MONTAGUE: Cine-a stârnit din nou zăzania?

Erai aici când a-nceput, nepoate?

BENVOLIO: Când am ajuns, se-ncăierau deja

Rândașii clanului rival cu-ai voștri.

Scot arma să-i despart și-atunci apare,

Aprins de furie, Tybalt; scoate sabia,

Sfidându-mă, și-o flutură în aer,

Și-n toate cele patru vânturi, care,

Nevătătamate, -i râd în nas vuind.

Pe când schimbăm noi contre și atacuri,

Se strâng mai mulți, de-o parte și de alta,

Până când Ducele desparte gloata.

SOȚIA LUI MONTAGUE: Unde-i Romeo? L-ai văzut azi oare?

Mă bucur că n-a fost la-ncăierare.

BENVOLIO: Nu apăruse încă sfântul soare

La răsărit, pe geamul auriu,

Când, chinuit de gânduri, am pornit

Spre crângul de platani care se-ntinde

La vest de-orăș. Acolo l-am văzut

Plimbându-se pe fiul vostru drag:

M-am îndreptat spre el, dar m-a văzut

Și s-a ascuns de mine în desiș.

Iar eu, gândind că poate, ca și mine,

Caută loc nevizitat de nimeni,

Simțindu-mă în plus chiar de-unul singur,

Am mers pe drumul meu și l-am lăsat

Pe cel care m-a ocolit, la rându-i.

MONTAGUE: De-acolo-l văd venind adeseori,

Sporind cu lacrimi roua dimineții

Și norii deși cu-adâncile-i suspine.

Dar de îndat' ce bunul nostru soare

La orizont începe să deschidă

Perdeaua de pe patul Aurorei⁵,

Se-ntoarce pe furiș din hoinăreală,

Spre casă, fiul meu. Și singur, trist,

Se-nchide-n dormitor, își face umbră

Și-n noapte falsă ziua și-o preschimbă.

Tristețea asta-i rău prevestitoare,

Doar sfatul bun i-aduce vindecare.

BENVOLIO: Dar, unchiule, din ce motiv, îl știi?

MONTAGUE: Nu-l știu, iar de la el nu-l pot afla.

BENVOLIO: N-ai încercat nicicum să îl descoși?

MONTAGUE: Ba da: și eu, și alți câțiva prieteni

Dar el, al suferinței sale sfetnic -

Cu sine cât de sincer, nu știu, dar -

E-atât de-ascuns în sine că nu-i chip

Să-l iscodești, să afli care-i oful;

Ai zice că-i un mugure de floare

Mâncat de-un vierme lacom înainte

Să-și fi deschis corola-mbătătoare

Sau să se-nchine grațios la soare.

S-aflăm ce-l doare, de-ar fi cu putință,

L-am vindeca de-această suferință.

(Intră Romeo.)

BENVOLIO: Iată-l. Vă rog, plecați. Și, insistând,

Voi ști ce-l doare acuma sau nicicând.

MONTAGUE: Să-ți fie gestul răsplătit c-o fastă

Destăinuire. Să plecăm, nevastă!

(Ies Montague și soția lui.)

⁵ Zeița vestitoare a zorilor în mitologia latină (în mitologia greacă, Eos).